

VELENOR

İki Dünya Arasında

Yeşim Pala

Yeşim Pala, 15 Mart 1976'da İstanbul'da dünyaya geldi. Rume-
li göçmeni bir ailenin ilk çocuğu. İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde
Genel İşletme eğitimi aldı. Evli ve iki çocuk annesi olan Pala,
küçüklüğünden beri edebiyata ilgi duydu; defterlerini şiirlerle,
hikâyelerle ve satır aralarında saklı duygularla doldurdu.

Yazmak onun için yalnızca bir uğraş değil, aynı zamanda ken-
dini ifade etmenin ve iç dünyasına yolculuk etmenin en güçlü yolu
oldu. Ailesiyle birlikte Barcelona'da yaşamını sürdüren Pala, ilk
romanı *Velenor: İki Dünya Arasında*'yla insan ruhunun derinlikleri-
ne dokunmayı ve okurlarıyla kalpten bir bağ kurmayı amaçlıyor.

VELENOR

İki Dünya Arasında

Yazan: Yeşim Pala

Editör: Kevser Aycan Aşkın Saroğlu

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Aralık 2025 / ISBN 978-625-6057-37-1

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Dila Pala

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Optimum Basım

Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. NO:51/1

34295 K.Çekmece/İSTANBUL

T: +90 212 463 71 25

Sertifika No: 41707

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

VELENOR

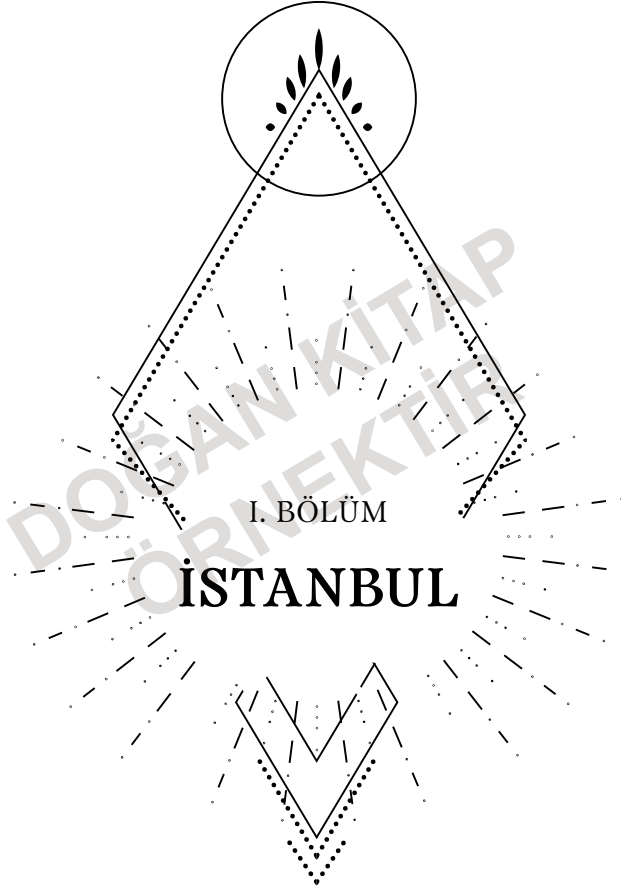
İki Dünya Arasında

Yeşim Pala

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Canım kızıma...

Tanrı'nın en sevgili şehri uyanıyordu...

“Tanrı bir şehri seçtiyse, bu ancak İstanbul’dur.”

Geniş penceresinden Kandilli’nin mor yamaçlarına baktı. İçinden, bir sır gibi bu cümle geçti. İstanbul sabahı, gökyüzüne ince bir sır misali seriliydi. Boğaz suları gümüş bir örtü gibi titreşirken, erguvan dallarının moru, yüzyıllık manolyaların beyazıyla buluşarak bir dua gibi göğe yükseliyordu. Poyraz, sabah sessizliğini bozacak kadar güçlü, ama insan ruhunu okşayacak kadar merhametliydi. Her sabah yeniden doğardı İstanbul şehri. Evlerin taş duvarlarına sinmiş tuz kokusu fırınlardan yükselen taze ekmekle birleşirken, martı çığlıkları vapur düdüklarine karışarak kentin ilahi uyanışını ilan ederdi. Şehir, o kadim sırrı ezelden beri biliyordu. Tanrı’nın sevdiği şehir, göğe yükselen ezgisiyle kendini her sabah bir kez daha hatırlatırdı.

İstanbul yalnızca bir şehir değildi. O, onu izleyen gözlerle, gizli yaraları açığa çıkaran bir ayna derinliğiyle bakardı. Her dalgasında bir sır, her rüzgârında bir çağrıyla. Dyla'nın ruhuna dokunan da buydu. İstanbul, insana kendisini unutturacak kadar büyümlü ama içindeki en derin hesaplaşmayı hatırlatacak kadar güçlüydü.

Renkli sokakları, karşı kıyıda görünen mor erguvanları ve yüz yıllık manolya ağaçlarının gölgesinde fısıldayan sabah sesleriyle Bebek... Eski İstanbul Türkçesiyle birbirine "hanımefendi, beyefendi" diye seslenen komşuların sesi, Boğaz kıyılarında inadına hep poyrazla uyanır, şehrin kalbine işleyen bir şarkı olurdu. Bebek, İstanbul'un sabah duasıydı. Dyla bir an daha yatakta kalmak, poyrazın serinliğini ruhunun derinliklerinde hissetmek istedi. Bedenine dokunan o rüzgâr, ona yaşamı hatırlatıyordu. Ama buna vakti yoktu. Sorumlulukları ağırdı, hayati bir toplantı için hazırlık yapması gerekiyordu. İçinde büyüyen özlemi bastırarak, Boğaz'ın turkuvaz sularına dalıp gitme arzusunu susturdu. Sabahları uyanmak Dyla için hep zor olmuştu. Güne neşeyle şarkılar söyleyerek başlayan insanlara hep biraz mesafeli yaklaşırdı. Onların, bir günü, diğerine hiç boşluk bırakmadan bağlayan o yüksek ritmine bakarken içinden hep şu soru geçerci: "Acaba onların zihninde gerçekten hiç karmaşa yok mu, yoksa sadece bunu saklıyorlar mı?" Sabahları suskun olurdu Dyla. Kendine gelene kadar aynaya bile bakmaz, içindeki fırtınayla göz göze gelmekten kaçınırdı. En çok da kendisiyle kavga etmemek için susardı. Yine de ne yaparsa yapsın, sabahın o derin sessizliği ruhunu görünmez bir aynada yansıtırdı. Her şeye rağmen, her ne olursa olsun Dyla her sabahı disiplin ve düzen içinde karşılardı. Şimdi gene öyle yapacaktı. Hızla yatağından kalktı.

Diz altına inen siyah kloş eteğini ve pamuk beyazı ipek gömleğini giydi. Aynada gördüğü kadını beğendi. Siyah ve beyazın kontrastı ona daima kıymetli eski siyah-beyaz fotoğrafların zarafetini hatırlatırdı.

Adını duyanın bir daha unutmaması gereken o nadir kadınlardandı Dyla. Varoluşuyla kendiliğinden görünür insanlardan. Evrenin özenle dokuduğu bir kumaş gibiydi varoluşu. Her adımı bir zarafet, her sözü bir bilgelik taşırdı. İster istemez, hakkında konuşan herkesin sesinde inceden bir hayranlık, belli belirsiz bir kıskançlık sezilirdi.

Dünyanın en saygın okullarından onur derecesiyle mezun olmuştu. Bilgeliğini yalnız bilgiyle değil, edebiyatla, müzikle, sanatla beslemişti. Kendini inşa ederken kullandığı malzeme dış dünyanın alkışı için değil, iç dünyasının sessiz bilgeliği içindi.

Dyla, bir kalabalığa girdiğinde herkesin dikkatini çeken, bütün bakışları kendinde toplayan o manyetik ışığa sahip kadınlardandı. Işığı, şöhretin değil, içsel tutkusunun, kendini bilmenin bir yansımasıydı. Yazdığı makaleler, yaptığı konuşmalar, sessizce yürüdüğü yollar bile iz bırakırdı. Bütün bu manyetik auraya rağmen tarzı gösterişli değil ama unutulmazdı.

Güzelliği tanımlanamaz bir yerden vururdu insanı. Estetikten değil, derinlikten gelen bir çekicilikti bu. Hayatı, dışarıdan bakıldığında kusursuz gibi görünse de onun içinde de bir sessiz arayış hep vardı. Serveti, başarıları, uluslararası ödülleri, dergi kapaklarında boy göstermesi... Hepsi onun sadece bir yanıydı. Sadece görünen tarafı. Asıl büyü, onun gözlerinin içine uzun süre bakabilenlerin ruhuna işleyen o sessiz gücünden geliyordu.

Adı yalnızca kendi sektöründe değil, modern zamanın ruhunda da yankı buluyordu. Dyla, başarıyla özdeşleşmiş bir figürdü. Sadece iş dünyasında değil, yaşamın her katmanında örnek alınan bir sembole dönüşmüştü.

Lüks arabalar, göz alıcı evler, jetler ve parıltılı geceler... Ve ona hayranlık duyan bir erkekler ordusu... Dışarıdan bakıldığında her şey tamdı. Çalıştığı şirketin duvarlarında izleri olan, başarıya yön veren bir yıldızdı o. Yaptığı iş, attığı her adım özenle belgelenmişti. Yaşamı başarıyla ve saygınlıkla örülmüştü.

Dyla bu hayata, onu çok seven ailesiyle birlikte başlamıştı.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Aşklarımız bile devrim kokardı

Hazırdı.

Etek boyunda biten siyah ceketiyile, kendine özgü bir güç ve sadelik taşıyordu. Kırmızı tabanlı siyah topuklular, zarif iş çantası o cazibe taşan görüntüsünü tamamlıyordu. Amber notaları taşıyan parfümünden birkaç damla sıktı. Samimi, tensel, egzotik, zengin, yumuşak ve reçineli rayiha onun için yaratılmıştı sanki. Saçlarını sıkıca topladı ve aynaya son bir kez daha baktı.

Artık çıkabilirdi. Aşağı kattan taze çekilmiş kahve kokusu geliyordu her sabah olduğu gibi. Merdivenlerden emin adımlarla indi.

“Günaydın Dyla Hanım, otlu omletiniz ve kahveniz hazır. Gazetelerinizi de masanıza bıraktım” dedi Türkân Sultan.

“Günaydın Türkân Sultan. Teşekkür ederim ama geç kaldım, hemen çıkmam gerekiyor” dedi Dyla gülümseyerek.

Her ev yuva olmak için ona dokunan bir meleğe ihtiyaç duyardı. İşte Türkân Sultan, Dyla’nın evinin hem kalbi hem evi yuvaya çeviren görünmez meleği idi. Onu annesi yetiştirmişti. Yıllarca ailenin bütün işlerini öğrenmiş, sonra da annesi Türkân Sultan’ı Dyla’ya emanet etmişti. Her detayı bizzat öğretmişti Türkân Sultan’a annesi. Artık o bir çalışan değil, ailenin parçasıydı.

“Ama Dyla Hanım, kahvaltısız güne başlanır mı? Bu aralar iyice zayıfladınız. Biliyorum bir an önce işinizin başında olmak istiyorsunuz ama lütfen kırmayın beni, bir lokma bile olsa yiyecek, ne olur” dedi Türkân Sultan.

Dyla yine onu kırmayıp mutfığa yöneldi. Otlulu omletten bir parça yedi, tadı enfesti, kahvesinden büyük bir yudum aldı.

“Gönlün olduysa Türkân Sultan, şimdi hemen kaçmam gerekiyor” dedi Dyla.

“İşiniz, gücünüz rast gelsin. Hep dua ediyorum size” diyerek uğurladı Dyla’yı Türkân Sultan.

Böyle uğurlanmak kime iyi gelmezdi ki. İçten ve gönülden. Ne kadar rutin olursa olsun, her sabah tekrarlanan, insana kendini iyi hissettiren bu uğurlanıştan sonra daha keyifle yürüdü Dyla, gözbebeği arabasına doğru.

Arabası onun için bir eşyadan fazlasıydı. Sadece kendi aracı değil, genel olarak otomobiller... Çoğu hemcinsinden farklı olarak en büyük tutkusu buydu Dyla’nın.

Bu tutkunun tarihi epey önceye dayanıyordu. Dyla, henüz küçük bir kız çocuğuyken, babasıyla galeri galeri gezip arabaların özelliklerini ezberlemişti. Kendisi büyürken araba tutkusu da onunla birlikte büyüdü. İlk maaşını kazandığın-

da hiç düşünmeden ilk sevdalısı 911 Porsche'yi almaya niyet etti ve çok geçmeden de bu arzusunu gerçekleştirdi. Garajında onu bekleyen birçok araba olmasına rağmen, "kara sevdam" dediği 911 Porsche Turbo bambaşkaydı. Araba en yakın sırdaşı gibiydi. Sol tarafına yerleştirilmiş kontak bile "Ben kimselere benzemem" diyordu sanki. Bazen bir sevda, gün gelir onu sevene ihanet ederdi ama o zaman bunu bilmiyordu Dyla.

Anahtarı çevirdiğinde çıkan güçlü ve tok motor sesi, "Hâlâ uyuyan varsa artık kalkma vaktidir" dercesine sabahın sessizliğini yara yara geçirdi. O ses, her gün Dyla'nın hayata attığı özgüvenli selamdı.

Dyla'nın babası Orhan Sayman ile can dostu Sinan Er'in kurdukları, zamanında kendilerinden büyük hayallerle şekillendirdikleri şirketin temelleri, öğrenci oldukları Yıldız Teknik Üniversitesi'ndeki yıllarına dayanıyordu. 68 kuşağı gençleri olarak tarihe damga vurmuş bu güzel gönüllüler, inandıklarından bir adım geri atmayan ruhlarını hâlâ yüreklerinde taşıyordu.

"Çocukluğum çilingir sofralarındaki onların hikâyeleriyle geçti" derdi hep Dyla.

"Bizim çocuklar..." diye başladığı babası, iki dubleden sonra gözleri dolar, "sadece adil bir dünya istedik. Sınıf farkının olmadığı, emeğin hakkını alan, kimsenin aç kalmadığı bir düzen için uğraştık" diye devam eder ve sonra gözleri uzaklara dalar.

"Kapitalizme, emperyalizme karşıydık. Ezilen yoksulların sesi olmak istedik."

Yaşlılarının birçoğunun ailesinin başına geldiği gibi Dyla'nın babası da zamanında içeriye alınmış, işkence gör-

müştü. Babası tarafından özenle yetiştirilen Dyla'nın ilk kitabı Che'nin hayatı olmuştu.

“Bizim aşklarımız bile devrim kokardı” derdi babası.

Nâzım'ın “Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine” sözünü, bugün Dyla'nın CEO'su olduğu Paola Yapı'nın girişine yazdırmaları bile sevdiklerini hiç unutamadıklarını gösterirdi. Böyle bir harmanla büyüyen Dyla, tıpkı babası gibi hep işçilerin ve ezilenlerin yanında olmuştu. Kendini asla sol yanı olmadan var hissedememişti.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Kâinat, onun teninden
geçip kalbine yerleşti.
Ve o an, her şey sustu.
Bir his doğdu içinden;
adı olmayan, zamansız,
sınır tanımaz bir his...
Çocukluk kadar saf,
aşk kadar yakıcı,
hakikat kadar güçlüydü.
Ellerinin titremesi
korkudan değil,
ruhunun uyanışındandı.
Bir ses fısıldadı derinlerden:
"Direme artık.
Sen, hatırlamaya geldin."

Dyla, modern dünyanın
parıltısında kaybolmuş,
kendine yabancı bir kadın...
Lüks, alkışlar, maskeler...
Hepsi bir yanılısma.
İçinde kapanmayan bir yara,
unutulmuş bir kalp atışı saklı.
Ve gün gelir, o ses yeniden fısıldar,
yıllardır susturduğu tarafını
çağırır Dyla'nın...
Tam o anda, bir kapı aralanır;
iki dünyanın sınırında, gerçek ile
görünmeyenin kesiştiği çizgide:
Velenor.

Aşkın adaletle, kalbin hakikatle
buluştuğu bir geçit...
Zamanın durduğu, maskelerin
düştüğü, kalbin fısıltılarının
yankılandığı bir diyar...
Orada para yok, unvan yok,
kimlik yok.
Sadece bir kadının kendi
gerçeğiyle yüzleşmesi var.
Ve o yüzleşmede bazen insan
bir başkasını ararken...
Kendi ışığına kavuşur.

Velenor; aşkı anlatan değil,
yaşatan bir roman.
Okuduğunuzda, kalbin
derinliklerinde yankılanacak
bir soru bırakacak:
"Ben, kendi Velenor'uma
varmaya hazır mıyım?"

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

ISBN 978-625-6057-37-1

Sertifika no: 44319

9 786256 057371

Doğan
novus